

— »Jaz že,« pravi Elza. »Pepčku se je pa ravno 15 krat zazdehalo; sem čisto natanko štela.«

Po ovinkih. — V neki družini so dobili po večerji na mizo še nekaj sladkarij. Tončka je bila pa že v postelji. Ni pa še spala. Ko opazi sladke jedi, pravi: »Mama, jaz sem tudi še lačna.« — Mama: »Če si lačna, ti dam pa še kosček kruha.« Tončka se ozre na sladkarije in reče pomenljivo: »Ja, pa sem drugače lačna!«

J. E. Bogomil:

V blaženo pomlad!

Nako čudnolep je vendar svet! Najlepši pa gotovo v dobi svojega pomlajenja, v dobi prebujenja in vstajenja pomladi. Pesnik Anton Medved jo opeva takole:

Na nebu je solnce
zaplalo mogočno,
nadela je zemlja
obleko poročno,
popevajo ptice,
šepečejo viri —
vse vstaja in raja
v kipečem nemiri.

Ali ne bi stopila danes tudi midva, prijateljček moj, malo v blaženo pomlad? Kam pa naj stopiva, ko je svet povsod tako lep? Ali naj občudujeva krasoto rožnate jutranje zarje? Lepó — če le nisi prevelik zaspanček!

Stopiva pa rajši — da te ne bom prezgodaj dramil — v gozd, ki se razprostira skoro okroginokrog mojega stanovanja! Na najprijetnejšem kraju sem

si dal postaviti klopico. Tja se vsediva in uživajva blaženo pomlad!

Pa praviš, da te je v gozdu strah? Pozimi — nič ne rečem, je reš v gozdu nekam skrivnostno in tihotno; v bujni pomladi pa v njem ni strahu, ni žalosti, ni tihote in ne samote. O, ne! Vse kipi in živi v gozdu, vse cvete in dehti.

Poglej ta ljubeznivi ptičji rod! Ti si še sladko spaval in sanjal, ko je njega že prebudila jutranja zarja in mu naročila, naj zapoje jutranjo pesem svojemu Stvarniku. Cel gozdni zbor je to! Pa kakšen! Sicer poje res vsak dan isto pesem, a vendar je vsak dan lepa, če ne vsak dan lepša. In noben pevec danes

lepše kakor včeraj
peti ne poskuša.
Stvarnica mu dala
pesem je gotovo.
Kar zares je lepo —
zdi se zmiraj novo —

pravi pesnik. Veličastna je res ta pesem brezumne narave, veličasten spev hvaležnosti, ki ga daje gozdna družina svojemu Stvarniku.

Ptičja družina v gozdu ni majhna. In za vso to družino skrbi skozi sto- in tisočletja Bog, ki je nam neviden. Skrbni materi naravi je naročil, naj preživlja v njegovem imenu na milijone gozdnih prebivalcev.

»Glej, stvarnica vse ti ponudi,
le jemaj' od njene zamudi!«

Več kakor sto let je preteklo, odkar je poyedal svojim slovenskim rojakom ta nauk pesnik Valentin Vodnik. Njegov smrtni spomin ste obhajali v šolah letos meseca januarja. Umril je namreč blagi mož Valentin Vodnik 8. januarja leta 1819., torej pred sto

»Glej, stvárnica vse tí ponudi!«

leti, in je pokopan v Ljubljani. On je zelo ljubil naravo, petje in tudi ptice. Pesmi »Kos in brezen«, »Sraka in mlade« sta — na primer — njegovi. Sebe je tudi primerjal ptičku, ki veselo poje :

Ni žvenka, ni cvenka,
pa bati se nič ;
živí se brez plenka
ob petju ko tič.

O tem le mimogrede, ko o ptičkah govorimo. Ptičji rod kar jemlje, kar mu narava nudi. Posebno gozd mu daje potrebno in primerno hrano : en ptiček si nabere mušic za kosilo, drugi si poišče gosenic, tretji si privošči črvičkovega mesa — vsak kakor ve, da je zanj najbolj prav.

Po skalovju pa šumlja in skaklja bister studenček in ponuja dobro pijačo za vsa žejna pevška grla. Noben ptiček si ne poželi drugačne pijače, dražje ali sladkejše. V tej studenčnici se ptički tudi kopljejo, na solnčnem kraju pa si suše perje, pa odlete zopet v svoj pevski raj. Ení si spletajo gnezda, drugi pa že nosijo hrano svojim malim. Vsak opravlja svoje delo z velikim veseljem ; vse njih delo pa spremlja glasna pesem.

Nevedé in nehoté pa skrbé te stvarce božje za nas, ko končajo toliko škodljivega mrčesa, ko nam z veselo popevko preganjajo dolgčas, ko nam s svojim veselim kretanjem preganjajo nevoljo pri delu.

Če bi pa stopila midva v gozd takole pod večer, bi pa zopet lahko slišala veselo pesem hvaležnosti, ki jo prepevajo ptički, dokler ne nastopi skrivnostna nočna tema, ki tudi tem gozdnim otrokom prinese sladki počitek.

